

Til lovforslag nr. L 101. Betænkning afgivet af kommunaludvalget den 18. april 1980

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje

[Af Henrik Toft (V) m. fl.]

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder haft samråd med indenrigsministeren, der tillige skriftligt har besvaret spørgsmål fra udvalget.

Desuden har udvalget modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra Dansk Tandlægeforening og Praktiserende Tandlægers Organisation.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uændret* og udtaler:

Efter flertallets opfattelse er det under udvalgsarbejdet blevet dokumenteret, at de privat praktiserende tandlægers virke fuldt ud er på højde med den offentlige børnetandpleje.

Flertallet ønsker, at kommunerne under dispensationstandplejen fortsat skal have frihed til selv at bestemme, hvilken skoletandplejeordning de ønsker – også efter lovrevisionen i 1985-86.

Et *mindretal inden for flertallet* (det radikale venstres, kristeligt folkepartis og Danmarks retsforbunds medlemmer af udvalget) udtaler:

Udvalgsarbejdet har drejet sig om, hvorvidt det af regeringen (L 106) eller det af Henrik Toft (V) m. fl. (L 101) fremsatte lovforslag skulle fremmes.

Ved 1. behandling blev der fra mange sider rejst tvivl om rigtigheden af de beregninger og af relevansen af de sammenligninger, som regeringens lovforslag bygger på.

Udvalgsbehandlingen har på alle punkter vist, at denne tvivl var berettiget. Det materi-

ale, som sundhedsstyrelsen har indsamlet fra henholdsvis kommuner med skoletandpleje og kommuner med dispensationstandpleje, er ikke sammenligneligt, idet det for de førstes vedkommende omfatter småbørn, der er langt mindre behandlingskrævende end skolebørn, mens det for dispensationskommunerne kun omfatter skolebørn. Dertil kommer, at opgørelserne ikke dækker samme tidsrum, uden at der er taget højde for dette i udgiftsberegningerne.

Endelig er der, som nævnt i regeringslovforslagets bemærkninger, ikke medtaget anlægsudgifter til de offentlige klinikker. Disse uligheder i talmaterialet trækker alle »samme vej«, dvs. til fordel for skoletandplejen, når der foretages sammenligninger i gennemsnitsudgifter pr. barn.

Mindretallet finder endvidere, at udvalgsarbejdet har bekræftet den opfattelse, at sammenligninger på landsgennemsnit mellem de to kommunetyper er helt misvisende. Der er meget store forskelle mellem Østdanmark og Vestdanmark, ligesom der kan konstateres ret stor forskel mellem land- og bykommuner. Disse forskelle er imidlertid klart markeret, uafhængigt af om der er tale om skoletandpleje eller dispensationstandpleje.

Sundhedsstyrelsen har over for udvalget erkendt, at der ikke er forskel i udgifterne pr. barn mellem de to tandplejeformer, når man betragter et geografisk område som Vestsjællands amt alene. Denne konklusion drages endda ud fra det ovenfor nævnte – uensartede – talmateriale.

Dansk Tandlægeforening har ved udvalgsarbejdets begyndelse stærkt anbefalet skoletandplejen som den bedste og billigste løs-